

Но въ същата минута жена въ черны дрехы съ жаленъ и отчаянъ ревъ припаднх на краката на Султана, като викаше :

— Ваше Величество ! Правосъдіе ! тѣзи които сте готовъ да проститѣ, е убійцата на дъщеря ми, убійца на суругата на вѣрныя и преданъ на твоя престолъ Сотиря Мацка.

— Султанътъ са стрѣснх. Като чу името на обичнаго си Мацка, почувствова неволно тръпкы по сичката си снага.

— На истина ли е туй.

— На истина, Ваше Величество, извикахъ като припаднахъ и му са поклонихъ старецътъ Н. Воитиди и сынъ му Евстатій.

— Правосъдіе Ваше Величество, за дъщеря ми, викаше умолително съ прострѣны рѣцѣ горката Филта.

— Правосъдіе Ваше Величество, за внучката ми, моляше са старецътъ Н. Воитиди.

— Милосердіе, Ваше Величество, и правосъдіе за племеницата ми ! рече Евстатій.

Султанътъ се спрѣ на минута мълчеливъ. Той изгледа сичкытѣ молитѣли, издигнх си рѣката на челото и като въздѣхнх, рече въ себе си.

— Какво трѣба да стане сега. ?

Послѣ, като че са рѣши, приложи, като си тури дѣсната рѣка на сърцето :

— Туй тука сърце е създадено за да съчувствува, но надъ него има законъ и правосъдіе. Идѣте си прочее ! Нека са изпълни повелѣніето на закона и на правосъдіето.

И като остави молитѣлитѣ той влѣзе въ кабинета си и плака.